

CHƯƠNG CHÍN

RƠI VÀO HANG SÓI

Theo chân Bộ trưởng PhuXê leo lên những bậc thang bằng đá trắng để bước vào khu hoa viên trăm màu nghìn sắc, bước chân đặt trên thảm cỏ êm như nhung, MaiAnh có cảm tưởng như lạc chốn thiên thai. Lâu đài này đẹp kiêu kỳ, tưởng cỡ cung vua mới sánh được.

Thuở nhỏ sống ở lâu đài SơTông, MaiAnh cứ tưởng đó là thiên đường của vũ trụ. Giờ đến nơi này, MaiAnh mới thấy SơTông không thể sánh vào đâu!

Chân bước mà hồn như phiêu du, MaiAnh quên mất đôi mắt của PhuXê lúc nào cũng để tâm dò xét nàng.

Khi họ bước vào cửa chính để vào khách sảnh, đôi mắt MaiAnh cứ mở lớn để nhìn thấy những cái mới lạ mà nàng chưa từng thấy.

Từ lối kiến trúc đến trang hoàng... thứ chi nơi tòa lâu đài này cũng nói lên cái giàu sang của chủ nhân. Dưới chân là những tấm thảm quý từ các nước BaTu, ÁRập... Trên tường là những bức tranh giá trị của các danh họa nổi tiếng trên thế giới ... Ngoài ra đó đây trang hoàng hoa tươi từ những bình sứ của nước TrungHoa xa xôi... Tóm lại, đồ đạc quý giá đắt tiền, thêm vào trưng bày hoa mỹ, tạo cho tòa nhà sang đẹp một cách kiêu kỳ.

MaiAnh đang say sưa ngắm nhìn các thứ trước mắt, PhuXê chột ghé miệng bên tai nàng:

- Đây là bức thư tôi giới thiệu cô với Vương phi, cô cầm lấy và trao cho bà. Tôi tin cô sẽ vô cùng thỏa mãn để lưu ngụ tại đây.

Giọng nói của ông có vẻ chế nhạo nàng. Có lẽ ông để ý thấy từ khi bước vào vương phủ này, nàng choá mắt ngây ngất trước mọi thứ?

Sự thật tánh nàng phóng khoáng không câu nệ, buồn khổ lo âu còn đó, nhưng gặp cái đẹp, niềm vui, có thể tạm quên trong chốc lát.

Nàng bình thản nhận thơ trên tay PhuXê rồi bỏ vào sách của mình, không nói một lời. Vừa lúc đó một gia nhân từ bên trong bước ra nói:

- Vương phi đang tắm, nhưng người cho vời cô MaiAnh MaLộ vào tương kiến.

PhuXê lên tiếng nói với MaiAnh:

- Bồn phận tôi đến đây đã dứt. Tôi xin kiếu từ cô ngay bây giờ, vì tôi còn nhiều việc phải làm. Cô nên theo người này vào gặp Vương phi. Nhớ đừng quên những gì tôi dặn.

MaiAnh gật đầu rồi lẳng lặng theo người đẩy tờ vào trong. PhuXê quay quả bước đi... MaiAnh thở một hơi dài như vừa trút xong gánh nặng! Tự hỏi :

« -Ta vừa thoát khỏi hang hùm đi vào cõi mới... Chẳng biết cõi mới này thân phận ta sẽ ra sao? »

Dù sao MaiAnh vẫn phải đi, vẫn phải bước tới ...

Nàng theo chân gia nhân đi qua rất nhiều phòng, phòng nào cũng mỹ lệ sang trọng, đâu đâu cũng rèm nhung, nệm gấm... Cuối cùng cả hai đi tới phòng tắm, cửa hé mở, mùi nước hoa từ bên trong bay toả ra ngoài...MaiAnh còn đang ngây ngất bởi hương thơm... thình lình cửa phòng tắm mở banh ra. MaiAnh nhìn thấy một người đàn bà đang ngâm mình trong bồn nước và hai nữ tỳ đang dùng miếng bông chà nhẹ trên đôi vai của người ấy.

Đang ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng tắm rửa trước mắt MaiAnh chợt thấy một cánh tay nồn nà của người ngồi trong bồn nước chỉ chỏ về phía nàng. Nàng ngơ ngác không hiểu người ấy muốn gì ? Cũng may có một nữ tỳ bước tới kéo ghế mời MaiAnh ngồi và nói:

- Vương phi bảo cô nương ngồi chờ một chốc, người sắp tắm xong.

MaiAnh gật đầu và yên chí ngồi chờ. Nhưng nàng không phải đợi lâu ! Liền khi ấy đôi ba nữ tỳ căng một tấm khăn trắng lớn và người đàn bà trong nước đứng lên bước ra khỏi bồn nước, đám nữ tỳ quần bọc lại. Bấy giờ MaiAnh mới trông rõ gương mặt của vị Vương phi.

Bà quả có một nhan sắc phi phàm, tóc màu hung đỏ, vắn cao lên, để lộ gương mặt trái soan với chiếc mũi cao vừa, đôi mắt dịu hiền. Tuy đã được PhuXê cho biết tuổi tác của vương

phi, song MaiAnh không thể nào tin được người đàn bà trước mặt đã 47 tuổi!

- Nàng là cô gái PhuXê giới thiệu cho ta đó chẳng?

Nghe hỏi đến mình MaiAnh lých quỳnh chào và móc ví lấy bức thư giới thiệu của PhuXê kính cẩn trao:

- Kính Vương phi, đây là bức thư của quan Bộ trưởng.

Vương phi mỉm cười lấy thư đọc nhanh qua một lượt, rồi nhìn thẳng vào mặt MaiAnh, nói:

- PhuXê cho biết nàng con nhà khá giả, giáo dục hoàn mỹ, biết nói nhiều thứ tiếng ngoại quốc, biết hát hay... Ta xem dung nghi nàng có vẻ như thuộc dòng dõi quý phái, sao lại có cái họ lạ quá vậy?

MaiAnh không biết trả lời sao? Vì nàng đang mang họ của HắcNgư nên đâu dám tỏ bày họ thật của mình?

Vương phi lại hỏi:

- Nàng đồng ý phục vụ cho ta chứ?

- Thưa vâng!

- Được lắm! Ta cần nàng đọc sách, đọc ít ít thôi. Ta thích âm nhạc, thích nghe nàng hát hơn.

Bà ngấm nhìn nàng một lúc rồi nói:

- Nàng có dung mạo sang cả lắm. Từ đây mỗi khi ta có việc đi đây đi đó, ta sẽ dẫn nàng theo cho có bạn.

- Đa tạ Vương phi.

- Thôi được! Nàng hãy theo nữ tỳ về phòng riêng của nàng, một chốc trở lại gặp ta.

Bỗng Vương phi nhíu mày:

- Nàng đâu có thể ăn mặt như vậy, ở đây? Nàng không có y phục nào đẹp hơn sao?

- Thiếp chỉ có ba áo như thế này để thay đổi.

Nàng nhớ áo mình đang mặc sắm bằng tiền mượn của HắcNgư. Nàng tưởng áo đẹp lắm rồi, vì nàng chọn thứ đắt tiền và lộng lẫy nhất ở chợ. Không ngờ khi đặt chân vào lâu đài này, trang phục của nàng trở thành tầm thường không khác gì đồ đạc của gái quê.

Sự thể làm nàng hồ thẹn và lúng túng... Cũng may Vương phi là một người đàn bà dịu dàng và cởi mở, bà không để cho MaiAnh ngượng ngùng, bà nói:

- Không sao! Nàng hãy theo ta về phòng ta xem có áo nào cho nàng mặc vừa không?

MaiAnh xúc động đi theo người đàn bà quý phái đó một cách ngoan ngoãn và khi đứng trước tủ áo của bà ta, nàng tưởng mình đang nằm mơ.

Là đàn bà ai chẳng ham thích có y phục đẹp? Nhưng những cái trước mắt Mai Anh hiện giờ chắc không tìm thấy nơi đâu. Phòng này tất nhiên là phòng ngủ, với chiếc giường to rộng và chăn gối, tấm trải... đều loại sang trọng đẹp đẽ. Chỉ cần nhìn thôi đã thấy êm dịu khoan khoái, nếu đặt mình lên đó chắc giấc ngủ sẽ mênh mang như cõi mộng!

Trong phòng còn có một người đàn ông và hai cô gái. Thấy Vương phi bước vào họ liền kính cẩn chào. Vương phi cười, nói với người đàn ông:

- Nay ông đến đúng lúc lắm! Ta đang cần ông may gấp áo cho cô này, là thư ký riêng của ta.

Người này là thợ may nổi tiếng ở BaLê. Ông ta nghe lệnh phải may áo cho MaiAnh liền phản đối:

- Thưa Vương phi! Lẽ đâu tôi phải may áo cho cô gái này?

Vương phi mỉm cười:

- Phải lắm! Tuy nàng này là thư ký riêng của ta, song ông hãy nhìn nàng kỹ xem... Có bà hoàng công chúa nào đương thời mà đẹp và sang hơn nàng không? Nàng không tầm thường đâu! Ta giao hẹn với ông nội nhật ngày hôm nay phải may cho nàng một cái áo. Rồi sau đó từ từ ông sẽ may thêm vài cái khác nữa.

Lời nói gần như lệnh truyền, Vương phi không chờ sự chấp thuận của người thợ may lầy lừng ấy, bà lững thững đi ra khỏi phòng.

MaiAnh còn lại với chuyên viên may cắt, lòng rộn rã vui sướng tưởng như đang nằm mộng gặp được một bà tiên!

Một lúc sau xong việc đo ni tắc với người thợ may, MaiAnh theo chân nữ tỳ về phòng riêng. Cả hai phải đi dọc qua dãy hành lang dài dằng dặc... Điều làm MaiAnh vô cùng xúc động vì tìm thấy lại cuộc sống vương giả như hồi ở lâu đài SơTông.

Phòng nàng trang trí khá thanh nhã và không thiếu một tiện nghi nào! Cũng rèm nhung, cũng nệm gấm, cũng giường ghế thanh lịch...

Ngoài bàn trang điểm và tủ áo khá lớn trong phòng, còn có bàn viết nhỏ bằng gỗ quý. Cạnh lò sưởi có chiếc ghế dài, loại ghế để nằm đọc sách.

Hành lý của nàng cũng đã có sẵn nơi đó. Trước khi đến chỗ này MaiAnh cứ tưởng PhuXê đưa nàng vào chốn nguy hiểm như rừng đao mũi kiếm.

Không ngờ gặp nữ chủ nhân đối đãi trọng hậu... khiến nàng nhớ đến bốn phận phải làm cho PhuXê thì lòng quặn đau. Tự hỏi :

«Vương phi đối tốt với ta, tin cậy ta như vậy, làm sao ta có thể phản bội? Phúc trình, báo cáo rồi mới viết sao đây? Hơn nữa, người ấy ngoài một người chủ tốt, còn là một người đàn bà đáng kính, đáng yêu, đối với ta không thù không oán, thì làm sao ta có thể hãm hại bà?»

Nỗi thắc mắc dày vò tâm tư làm nàng khó chịu và nhun nhức ở đầu. Rồi nàng nhủ với mình :

«- Không! Ta nhất định không làm những phúc trình quan trọng gì, ngoài việc ăn uống thường ngày. Như vậy chẳng hại gì đến chủ nhân, mà PhuXê cũng đâm chán hết muốn dùng ta nữa!»

Đã có quyết định như vậy MaiAnh nghe vui vui, tâm tư thơ thới, chớ không ray rứt khó chịu như lúc này.

Bỗng nàng cười nhỏ khi biết rằng từ đây nàng không còn sợ ai nữa! Một MộVãn, một Văn LơRu cũng không làm sao lọt vào cung điện này để hãm hại nàng ! Như vậy chỗ ở này là chỗ nương thân an toàn nhất!

Tưởng như hoạn nạn đã qua, nàng cao hứng cất tiếng hát một bản tình ca. Giọng nàng cao vút, thánh thót, lan tỏa không gian... khiến cho một nhạc sĩ già đang ngồi bên chiếc dương cầm nơi phòng âm nhạc, cách đó không xa, bỗng ngơ ngác nhìn quanh...

Ông ta đứng lên, đi mon men theo tiếng hát và dừng lại trước cửa phòng MaiAnh. Vì nàng vô tình không khép kín cửa phòng, nên tiếng hát thanh tao lãnh lót của nàng mới rót vào tai người nghệ sĩ, khiến ông ta ngây ngất đứng yên như pho tượng.

Mãi đến lúc MaiAnh ngưng hát, mới nhìn thấy bên ngoài phòng nàng có một người lạ đang nhìn mình với ánh mắt thần thờ.

Nàng vô cùng ngạc nhiên bước ra ngoài, nhưng chưa kịp hỏi chào, người ấy thều thào nói:

- Tôi... tôi không biết nói sao với cô nương... Tôi không đủ lời để ca ngợi giọng ca tuyệt vời của cô nương. Tôi già... từng tuổi này, tôi cũng có rất nhiều học trò, nhưng thú thật chưa ai có giọng cao vút như cô. Thật là tuyệt ! Thật là tuyệt! Dám hỏi cô nương bao tuổi?

- Thưa cháu 17.

- Mới 17 tuổi à? Với tuổi đó mà giọng ca sâu xa như biển, cao ngất như núi, dịu vợi như mây... Ôi, thật không thể tưởng tượng được! Cô nương ! Cô biết mình có cả một sản nghiệp trong cổ họng không?

MaiAnh ngạc nhiên lập lại:

- Sản nghiệp? Cụ nói gì cháu không hiểu?

- Phải! Với giọng ca đó... với nhan sắc đó... cô nương chỉ cần xuất hiện ở toà nhà Đại kịch trường BaLê thì tên tuổi cô sẽ vang lừng khắp Âu châu. Sự giàu sang của cô nương sẽ đến trong một sớm một chiều mà thôi!

Bỗng nhiên được một người lạ nói lời ca tụng, MaiAnh không dám tin là thật! Nàng nhìn kỹ ông ta... Một cụ già với nét mặt nghiêm nghị hiền hòa! Chắc lời nói của ông là chân thật chớ không để mua lòng gái đẹp.

Nàng vui mừng xúc động, run giọng hỏi:

- Cụ bảo cháu có thể hát ở Đại kịch trường BaLê? Nếu cụ có thể giúp cháu thực hiện được điều đó thì ơn ấy cháu nguyện ghi lòng tạc dạ.

Ông lão lắc đầu nói:

- Không! Lão không cần giúp cô nương đâu! Chính giọng hát của cô cần cho thế nhân vọng ngưỡng. Người ta thường ví «người ca sĩ có tiếng hát tuyệt vời như loài nhân ngư». Tôi thiết tưởng giọng ca của cô nương còn hơn thế nữa.

Bỗng có tiếng một người xen vào:

- Đúng như lời cụ nói! Nàng quả có giọng ca tuyệt vời. Phu quân ta thích âm nhạc, chắc nàng sẽ được trọng đãi.

Vương phi hiện diện nơi đó từ lúc nào mà cả Mai Anh và ông nhạc sĩ đều không hay?

Nàng lúng túng trước những lời khen của Vương phi, mặt thẹn thùng ửng đỏ. Người nhạc sĩ già nói:

- Thừa phụ nhân. Giọng ca của cô nương này quả hiếm có trong đời. Theo tôi, tài năng của cô ta không nên chỉ để hát chốn tư gia, mà cần phải cho thiên hạ thưởng thức. Tôi muốn nói, nàng phải là người của «đại kịch trường».

Vương phi cười nhẹ:

- Không sao! Nếu cụ muốn cho nàng hát ở «đại kịch trường» cũng được. Nhưng nàng cũng phải hát cho riêng gia đình ta. Mỗi khi ta có khách, nàng cũng phải hát cho khách của ta nghe.

Mai Anh nghiêng mình đáp:

- Thiếp xin vâng lệnh Vương phi.

Vương phi chúm chím cười với nàng chớ không nói lời gì thêm. Bà quay sang người nhạc sĩ già bảo nhỏ:

- Chúng ta còn nhiều việc bàn với nhau về chiều nay.

Ông nhạc sĩ già gật đầu hiểu ý, rồi theo Vương phi rời nơi đó. MaiAnh còn lại một mình với nỗi vui sướng chất ngất. Nàng lững thững đi dọc theo hành lang bỗng nhìn thấy chiếc đàn dương cầm trong phòng khách. Cũng có thể đây là phòng âm nhạc, vì nàng thấy những nhạc khí bày la liệt ở một góc.

Nàng bước vào trong để xem tận tường các nhạc khí và thâm nghĩ: «chủ nhân hẳn là người mơ mộng thích âm nhạc, mới có thể chọn lựa những khí cụ tinh xảo như thế.»

Cho đến phút ấy nàng vẫn chưa gặp mặt Thân vương. Nàng tự hỏi:

«Người ấy ra sao? Một người yêu nghệ thuật hẳn phải là con người tao nhã và chắc chắn không thuộc hạng nguy hiểm xấu xa?»

Tay mân mê trên phím đàn... MaiAnh hồi nhớ thuở còn ở Sơ Tông nàng cũng có đàn dương cầm, tuy không đẹp bằng chiếc đàn trước mắt, nhưng nó cũng làm bạn với nàng suốt thời kỳ tuổi trẻ. Nhờ nó nàng cũng tìm được nguồn vui hạnh phúc trong đời. Nhất là giai đoạn mới biết yêu, nàng nhớ nàng vừa đàn vừa hát một bản nhạc tình cho Phan Xi nghe. Tiếng hát của người con gái khi yêu như tiếng chim líu lo vào buổi bình minh, chất ngất say say...

Nhớ đến dĩ vãng tay nàng lướt nhẹ trên phím, dạo khúc nhạc tình ngày nào... Gương mặt của người tình cũ bỗng hiện về khiến nàng rùn mình sợ hãi.

Nàng những tưởng quên được người ấy dễ dàng. Nhưng không! Từ ánh mắt, đôi môi, tướng đi, giọng nói, tiếng cười... Tất cả những gì trên con người đẹp trai sang cả ấy vẫn còn lưu lại trong tim óc người con gái ở mỗi tình đầu.

Làm sao một đôi ngày, một đôi tháng... có thể bôi xóa được hình ảnh của một thân tượng đã được ôm ấp nhiều năm?

Lệ vô tình đổ dài trên má khiến nàng thấy cảnh vật mờ ảo. Buổi chiều nơi đây cũng có ánh sáng lập lòe của ngọn đèn sáp làm MaiAnh bỗng nhớ lại hình ảnh của đêm tân hôn lịch sử... Tiếng cười ngạo nghễ khinh thị của PhanXi đã thúc đẩy đường kiếm của nàng vung lên đưa chàng về cõi chết! Tại sao chàng nữ để nàng phải đi đến bước đường cùng?

Giết chồng, giết người yêu, giết một mối tình... là tự chôn đời mình!

Một tiếng nấc nhỏ từ cổ họng nàng vang lên... Bỗng nhiên lúc ấy có tiếng nói của ai đó, thật khẽ:

- Nàng đừng khóc! Ở đây không ai hãm hại nàng cả!

Tiếng nói chậm rãi và giọng nói hơi lạnh của con người mới xuất hiện khiến MaiAnh tưởng bóng ma của PhanXi.

Nàng hoảng sợ bước thụt lùi và đưa tay dụi mắt để nhìn cảnh vật cho rõ ràng hơn. Bây giờ nàng thấy một người đàn ông lạ.

Người ấy có thân hình cao lớn. Từ gương mặt, đôi mắt, đôi môi, cái mũi... tạo nên một hình hài phong lưu đầy quyền lực khiến MaiAnh rúng động bàng hoàng. Nàng lých quỳnh bước thối lui, thân đụng phải cây đèn sáp...

Người ấy lạ làng vương tay vịn lấy chân đèn cho khỏi ngã. MaiAnh ngượng nghịu nhìn người ấy với sắc mặt sượng sùng một lúc mới có can đảm lên tiếng:

- Tiện thiếp xin kính chào Vương gia.

Người ấy kinh ngạc hỏi:

- Nàng biết ta à? Nàng là ai?

- MaiAnh! Thưa Ngài, thiếp tên MaiAnh Malộ.

- MaiAnh ? Tên nghe đẹp lắm ! Nhưng đã nhìn thấy nàng rồi, ta không tin nàng mang họ MaLộ. Giọng của nàng và người của nàng tương phản họ của nàng mang lắm!

MaiAnh ngạc nhiên hỏi:

- Giọng của thiếp?

-Khi nãy ta đã nghe nàng hát. Ta đứng đây lâu lắm rồi, nhưng ta không muốn xuất hiện, vì ta muốn được chiêm ngưỡng...

Chưa dứt câu nói, người ấy bước đến đối diện với MaiAnh, nhìn nàng với ánh mắt thật tình tứ... Cái nhìn như

xoáy vào tim của đàn bà khiến MaiAnh sợ hãi không dám nhìn lên. Nàng găm mặt thổ thê:

- Thiếp xin cảm tạ Ngài có lòng chiếu cố.

Đưa tay nâng cằm nàng lên, người ấy dịu dàng hỏi:

- Có thật họ của nàng là MaLộ chăng?

- Thưa Ngài, đúng là... họ... của thiếp... Mong Ngài tha lỗi cho thiếp vì cái họ không vừa tai Ngài.

Người ấy mỉm cười nói:

- Không sao! Họ tên đâu thay đổi được con người? Á, mà nàng làm gì ở đây?

- Thiếp được Bộ trưởng PhuXê giới thiệu đến làm việc cho Vương phi.

- À, ta nhớ ra rồi! Nàng là người BroTông hé? (Bretagne là vùng dọc theo bờ biển).

- Vâng, thưa Ngài.

Người ấy bỗng chất lưỡi nói:

- Thật không tưởng nổi ở BroTông có thể sản xuất được loài hoa quý!

Ông vừa nói vừa kéo nàng đến gần ngọn bạch lạp và nâng cằm lên, vừa nói:

- Đôi mắt này quả thật màu của biển cả! Còn đôi má, đôi môi này thì...

MaiAnh hốt hoảng thụt lùi:

- Thưa Ngài, thiếp là người BroTông thật, nhưng không phải thuộc loại...

- Người ấy ngắt lời nàng bằng một giọng cười khẽ:

- Nàng có chắc đến đây để duy nhất làm nghề đọc sách cho phu nhân ta không?

Câu hỏi ấy làm MaiAnh cảm nghe rùng rờ tay chân!

PhuXê có nói cho nàng biết trước Thân vương là người đàn ông thông minh đáng sợ. Nhưng PhuXê không cho nàng rõ người ấy cũng là loại đàn ông nguy hiểm cho phụ nữ! Một người đàn ông lãng mạn đa tình như vậy có thể để cho nàng yên thân được không?

Thấy nàng ưu tư, người ấy liền nói:

- Ta hội ngộ cùng nàng như thế đã tạm đủ. Hẹn vào dịp khác nhé?

Người ấy quay lưng đi rồi MaiAnh vẫn còn lo lắng không yên. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu nàng:

«Phải chăng PhuXê gửi nàng vào nhà này vì mục đích khác, chứ không vì dọ thám? Cũng có thể PhuXê biết vị Vương gia ham thích gái đẹp, nên giả vờ gửi nàng đến là cố ý dâng nàng cho Thân Vương? Có thể như vậy lắm! Bởi vì từ

khi bước vào ngưỡng cửa nhà này những tôi tớ trong nhà đều nhìn MaiAnh bằng đôi mắt kỳ lạ, nửa như khinh khi, nửa như tội nghiệp. Nếu quả đúng như vậy thì Phu Xê là người đáng kính trọng hơn ai hết!»

Mới khi này lòng nàng phơi phới, tâm tư phiêu bồng, giờ thì tâm sự nặng chình chịch!

MaiAnh trở về phòng mình và có cảm tưởng như cả vũ trụ bao phủ một màu hắc ám ! Nàng ngồi thừ một lúc trên ghế, bỗng nhớ đến ông nhạc sĩ già khi này và những lời ông ta nói, đôi mắt vụt sáng rực lên. Nàng lẩm bẩm:

«- Một lối thoát cho đời ta là hiến dâng cho nghệ thuật! Một khi ta trở thành ca sĩ nổi danh giàu có thì sợ gì ai nữa chứ? Đồng tiền và danh vọng là thế lực kia mà?»

Hôm đó vào lúc nửa đêm, MaiAnh còn ngồi ôm đầu trước bàn viết. Nàng còn phải làm tờ phúc trình ngày hôm nay cho PhuXê mà mãi đến giờ nàng chưa viết được chữ nào.

Cuối cùng nàng viết báo cáo tóm lược như vậy:

« Ngày...

Tôi không được tham dự buổi đại yến tối nay. Buổi tiệc không có sự hiện diện của đệ nhị vua và hoàng hậu Ý. Địa vị một người giúp việc như tôi không thể ngồi ăn chung với khách của chủ nhân. Tuy vậy việc trang hoàng bày biện bàn ăn tôi cũng có giúp đỡ Vương phi. Khi quan khách đến tôi cũng có xuất hiện hai lần. Tôi nghe họ nói chuyện với nhau thì biết có mặt hầu tước BồĐàoNha và phu nhân. Ngoài ra có vài vị Đại sứ và phu nhân và các Công nương, Quận

chúa mà tôi không biết tên. Tóm lại quan khách độ trên 20 người. Người nào ăn mặc cũng sang trọng đẹp đẽ.

Tôi không nghe hết câu chuyện họ bàn luận, song nghe lóm vài câu thì biết họ đang bàn về cuộc hôn nhân sắp tới của hoàng đế NãPháLuân. Buổi tiệc kết thúc vào lúc nửa đêm.»

Tờ phúc trình được chấm dứt nơi đó, vì MaiAnh không còn chống nổi cơn buồn ngủ. Nàng quăng bút leo lên giường đánh một giấc tới sáng.

Nắng ban mai len vào song cửa, chiếu vào mắt... làm MaiAnh tỉnh thức. Nàng lắng nghe tòa dinh thự vẫn im lìm thì biết chắc chủ nhân thức khuya đêm qua, nay hẳn dậy trễ.

Nàng chưa biết phải làm gì nên lấy sách ra đọc để giết thì giờ. Nàng ngồi trên ghế bên cạnh cửa sổ bỗng nghe có tiếng gõ cửa. Một người đàn ông len vào quét tước dọn dẹp lau chùi lò sưởi và bỏ thêm củi mới vào lò.

Mai Anh đoán người này là người của PhuXê, nhưng cứ vờ đọc sách không ngước mặt lên.

Người ấy làm công việc xong thì đứng yên. Nàng biết hẳn đang nhìn nàng, song làm như không để ý. Mãi một lúc nàng mới nghe tiếng của hắn:

- Tôi chắc củi này cháy tốt lắm!

Nghe câu nói tín hiệu của hắn, MaiAnh mới ngước mặt nhìn lên... Hắn là một người đàn ông giống như bao nhiêu

người khác, không có đặc điểm, ngoài đôi mắt him híp của một tên mật vụ !

Một thoáng nhìn qua để nhận xét về tên mật vụ, MaiAnh đưa mắt vào sách đọc tiếp, vừa nói:

- Tờ phúc trình để trên bàn đây, ông cứ tự tiện lấy.

Hắn nghe nói thì bước tới bàn viết lấy ngay tờ phúc trình, gấp đôi lại và bỏ vào túi áo. Nhưng hắn vẫn chưa muốn rời gian phòng, hắn nhìn nàng nói:

- Tên tôi là CaMát SêLạt. Còn cô?

- MaLộ. Đáng lý ra ông phải biết !

Nàng đáp mà vẫn không ngược mặt lên. Hắn vẫn cà kê:

- Dĩ nhiên là tôi biết họ của cô, nhưng còn tên?

MaiAnh không trả lời. Hắn tiếp:

- Mình là đồng nghiệp với nhau mà ? Nên gọi nhau bằng tên cho thân mật chứ ?

Mai Anh ngược mặt nhìn hắn, nói bằng một giọng hết sức bình thản:

- Tôi không có tên và tôi cũng không là đồng nghiệp của ông !

Nàng nói xong liền cúi xuống đọc sách, không cần biết phản ứng của hắn thế nào? Nàng đoán vẻ mặt của hắn chắc biểu lộ bất mãn khó chịu lắm, nên vờ không lưu ý.

Hắn bỗng cười ngạo nghễ:

- Cô kêu ngạo quá! Hãy coi chừng tôi đó người đẹp! Cô nên nhớ tôi là cao cấp của cô đó nhé? Cô cũng đừng quên tờ trình tổng kết cho papa PhuXê là tôi viết đó nghe?

Mai Anh buộc lòng phải ngược mắt lên, song lần này nét mặt nàng không thản nhiên nữa, mà lạnh như băng tuyết:

- Mời ông ra khỏi phòng tôi ngay! Tôi không còn gì để nói với ông.

Hắn nhún vai và cười nửa miệng, nụ cười thật khó thương, khó nhìn, rồi bước chậm chậm ra cửa. Nhưng hắn chưa đi vội, vì còn muốn gỡ gạc một lời hăm dọa:

- Một ngày kia cô sẽ hối hận về thái độ của cô hôm nay. Đừng tưởng một thằng như tôi không có quyền lực gì. Chờ xem!

Hắn ra khỏi phòng thì khí uất trong người Mai Anh muốn nổ tung lồng ngực. Nàng cố dằn cơn nóng giận, vì nghĩ hắn không xứng đáng để nàng hơn thua. Sự thể này là do lão PhuXê mà ra! Chắc chắn ông ta cho tên nọ theo dõi cuộc sống của nàng tại đây.

Hoá ra đến đây nàng tưởng là thoát khỏi sự kèm chế của lão. Dè đâu lão giống như bóng ma, đuổi theo nàng, không để một giây phút nào yên!

Càng nghĩ đến PhuXê, MaiAnh càng uất tức. Nhất định ngày mai trong tờ phúc trình nàng sẽ phản đối ông ta về việc đề một tên không ra gì buông lời hăm dọa nàng.

Một cỗ xe ngựa chạy ngoài đường lộ vang thanh âm «cộc cộc» làm cho Mai Anh có ý nghĩ bỏ trốn.

Sự thật không phải là lần đầu nàng có ý muốn trốn. Mà ngay khi nàng biết mình lọt vào tay tên trùm cảnh sát cuộc đời khó có ngày bình yên, nên hai chữ thoát ly luôn luôn lảng vảng trong tâm trí nàng. Bỗng dưng nàng buông quyển sách trên tay, đứng lên muốn gom góp hành lý...

Nàng có thể ra đi trong lúc này được lắm chứ? Thừa dịp chủ nhà còn đang ngủ, các gia nhân cũng không lảng vảng nơi đây... Nàng cứ việc khoác áo choàng và thủng thẳng ra cửa như người đi dạo buổi sớm. Chiếc áo choàng đen rộng của nàng có thể che dấu rương hành lý nhỏ xíu của nàng mà không ai lưu ý thấy được.

Nhưng vấn đề là nàng sẽ đi đâu? Nàng ra đường hỏi thăm đường hướng tìm cô nàng, làm sao tránh khỏi cảnh sát của PhuXê tóm cổ? Hơn nữa cô nàng hiện đang sống trong sự canh chừng của cảnh sát, nàng tìm gặp cô thì không khác gì đưa tay cho họ trói. Cũng có thể lúc đó PhuXê tức giận đối xử tàn bạo với nàng hơn nữa.

Vậy con đường duy nhất cho nàng là qua Ý tìm Cha GaThi. Khổ một điều từ BaLê đến Ý trải bao nhiêu dặm đường, mà đến biên giới thì có cảnh sát của hai bên kiểm soát. Làm sao nàng thoát khỏi thuộc hạ của PhuXê?

Suy nghĩ cạn cùng, tính tới tính lui... Nàng biết mình không thể đi đâu được! Nàng chỉ có thể tiếp tục sống trong tòa dinh thự này và nghe theo mệnh lệnh của PhuXê mà thôi!

Nàng trốn xứ Anh vì sợ lọt vào tay cảnh sát Anh. Giờ nếu nàng qua Ý thì phải trốn cảnh sát Pháp nữa. Khi trước là kẻ tội một nước, giờ y như kẻ tội của hai nước!

Thiên hạ xúm nhau vây nàng đưa vào vòng tù tội. Rồi còn những kẻ thù như: MộVấn, Văn LơRu và tên mật vụ dơ dáy khi nãy...

Càng nghĩ MaiAnh càng uất tức, bật khóc to lên. Nước mắt đổ ra có lẽ xoa dịu được cơn đau trong lòng? Nàng ngồi thẫn thờ một lúc tự nhủ:

«- Chưa! Ta chưa thể trốn đi lúc này! Ta phải nhẫn nhục chờ cơ hội thoát thân...»

* * *